

§ 132 Översyn av utbildning inom själavård

BOEL JOHANSSON:

Fru ordförande, ledamöter, biskopar och åhörare! Det här är en viktig motion, ett viktigt ämne. Glädjande nog tycker även Kyrkolivsutskottet så. Jag yrkar bifall till utskottets ja till motion 2014:101. Orsaken till att jag har begärt ordet och även kommit före både motionären och utskottets företrädare, är väl främst för att jag tycker att detta är så viktigt. Annars är det tre orsaker till att jag har begärt ordet. För det första har jag en fundering, för det andra en komplettering och för det tredje en invändning.

Utskottet vidgar betydelsen av det som står i motionen, framför allt på det sättet att motionen handlar om utbildning i själavård. I bakgrundsmaterialet som presenteras handlar det om grundutbildningen men man lägger också till en hel del om fortbildning och vidareutbildning. Det hänger ju ihop, men det tar inte motionen upp. Utskottet går också på den linjen och vill ha en översyn som ska handla om grundutbildning och möjligheter till vidare fortbildning i själavård. För mig skulle det här vara ett nej till motionen med formuleringen, med anledning av motionen så tycker vi i utskottet så här och så gör man en egen formulering som man säger ja till. Att jag inte fattar det här kanske inte gör någonting.

I utskottet utvidgar man betydelsen av det här begreppet själavård. Det är bra. Man talar om själavårdande miljöer, man skriver att det inte bara är präster som har själavård, och det är riktigt. Jag skulle säga att själavård även kan äga rum med föräldrar i öppen förskola, på promenaden med daglediga, efter körövningen och på kyrkogården naturligtvis. I det här sammanhanget är det klart att det är utbildningen och möjligen vidareutbildningen av de två yrkesgrupper som har ett särskilt ansvar för själavård som vi nu ska ägna oss åt i den här översynen.

Den komplettering jag skulle vilja göra är det som står i bakgrundsmaterialet när det handlar om fortbildning som Svenska kyrkan bedriver, för de diakoner och präster som har specialtjänster, där det ingår mycket själavård, präster och diakoner som arbetar på sjukhus, högskolor och universitet, häkten och fängelser. I bakgrundsmaterialet presenteras den här nya gemensamma fortbildningen för de som arbetar i sjukhuskyrkan, kriminalvården, högskolor och universitet. Alldeles riktigt, men det som presenteras är bara steg ett. Om man arbetar i sjukhuskyrkan så är det här steg ett av fyra. Arbetar man i kriminalvården är det steg två av tre. Det här bara sagt så att ni vet att om man arbetar mycket med själavård då har man mera utbildning än vad som framgår av det här materialet.

Jag har en invändning. Jag tror inte att det stämmer vad som står i Kyrkolivsutskottets betänkande, att de flesta diakonkandidater ”numera har en gedigen beteendevetenskaplig grund att stå på i sin grundutbildning”.

SOFIJA PEDERSEN VIDEKE:

Fru ordförande och ledamöter! Själavård är ett viktigt ämne. Det är viktigt för människor som har behov av själavård och själavården är viktig för kyrkan. Jag skrev min motion efter att ha sett Uppdrag granskning, och jag blev lite fundersam. Hur går ett själavårdssamtal egentligen till? Hur snabbt vågar man ställa svåra frågor? Jag har läst reservanterna i Kyrkolivsutskottets betänkande och jag uppfattar att de läser in en kritik i min motion av de nyutbildade prästerna, och det är verkligen min avsikt. Däremot konstaterar jag tillsammans med utskottet att präster får sin utbildning i själavård på Svenska kyrkans utbildningsinstitutioner, och att de är ett ansvar för nationell nivå, varför jag har skrivit en motion till kyrkomötet. Jag utgår

också från mig själv. Jag har ett eget önskemål om att jag hade fått mer utbildning omkring själavård, och jag tror inte att jag är ensam om det. Idag får jag själv ta ansvar för min utbildning inom själavård, och jag tycker att det är fel när det är en så viktig fråga för hela Svenska kyrkan.

KEKKE PAULSSON:

Fru ordförande, ledamöter, biskopar och åhörare! Jag talar för Kyrkolivsutskottet. Vi delar uppfattningen att själavård är en väldigt viktig fråga. Vi bollade massor av idéer i utskottet och landade till slut i den här övervägandetexten. Det vi tar ställning till är att-satsen som handlar om att uppdra till kyrkostyrelsen att se över dagens utbildning i själavård samt, om så behövs, komma med förslag till förbättringar.

Detta tycker vi är bra och yrkar bifall till motion 2014:101.

ANNA-KARIN WESTERLUND:

Fru ordförande och ledamöter! Vi är några ledamöter och ersättare i Kyrkolivsutskottet som reserverar oss och har särskild mening mot den här motionen. Det beror på att vi tyckte att den var lite otydlig, vi förstod inte riktigt meningen med den. Sedan tycker vi som så att Svenska kyrkan har alldeles nyligen genomfört en utbildningsreform och det nya utbildningsinstitutet har precis etablerats. Därför tycker vi att det är alldeles för tidigt att utvärdera den här utbildningen. När det gäller själavård har biskopskollegiet planerat att samtala med utbildningsinstitutet om det här, så det borde ligga på deras bord.

Motionären vill att kyrkostyrelsen ska göra en översyn av utbildningen och då kan det påpekas att just nu finns det inget råd för utbildning, forskning och kultur, och det skulle verkligen behövas i de här sammanhangen. Självklart är utbildningen väldigt viktig, men den måste ju få hinna sätta sig i det här institutet innan man gör något åt det.

Vi reserverar oss mot Kyrkolivsutskottets beslut att bifalla motion 2014:101 och föreslår avslag.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 177.